

Για ποιον γιορτάζουν οι καμπάνες...

Σύδνεϋ, 19/12/'16
©Πιπίνα Έλλη Pipina D. Elles)

Η Ελευθερία έδειξε
το εν απορία πρόσωπό της!
Τόσον καιρό... περίμενε
κανείς δεν την καλούσε!
Η Αρμονία την κοίταξε αδιάφορα
σ' ολόλευκο πέπλο, τυλιγμένη.
Αιθεροβάμων, είχε επαναπαυθεί
στις δάφνες της!
Και η πολυπόθητη Ειρήνη
ύψωσε τ' ανάστημά της
κουρασμένη
και κοίταξε ένα γύρω!
Ήτανε ακόμη ήρεμη,
απόμακρη ποσώς.
Κοίταξε στον αιθέρα,
ψάχνοντας τα σημάδια
του Απόλλωνα...
Κρύβονταν πίσω από σύννεφο
που αρνιόταν ν' αλαφρώσει
το βάρος του!
«Ελευθερία... δεν έχεις
ωριμάσει...
Δεν πρέπει σου να υψώνεις
Ανάστημα Απορίας!
Το ξέρεις δα, πως η πορεία σου
είναι μακρά,
έχε λοιπόν εγκράτεια!
Είναι αλήθεια... σε προσδοκούν
οι αλυσοδεμένοι στο
πεπρωμένο τους, θνητοί, !
Σε περιμένουν οι ψυχές
εκείνων που αγωνίζονται
για χάρη σου.
Σε ποθούν
εκείνοι που βιάστηκαν
από ανομολόγητες ρήσεις...
που ακολούθησαν με πίστη
την δολερή φωνή των
μασκοφόρων!
Πώς μπορεί η σύννεση
να εθελοτυφλεί;
Η καμπάνα που αγκομαχά,
μαρτυρά το ψεύδος
που λουσμμένο στο νέκταρ
κόλλησε στην καρδιά που ποθεί...
Τι όμως αλήθεια προσδοκάς
Ελευθερία;

Η σύννεσή σου πού
κρύφθηκε;
Δεν ωρίμασες καλή μου...
Αχ! δεν ωρίμασες!
Η μνήμη σου σκοτίστηκε;
Γλαυκό... τ' ομμάτι σου
Ελευθερία...
Δώσε χρόνο... στον χρόνο...
μια έκτακτη ευκαιρία...
Γλυκιά μου Ελευθερία!

Δεν υπάρχει ον στην Υφήλιο
να μη σε λατρεύει,
να μην σε θέλει ολοδική του
και... για πάντα!
Όλοι ονειρεύονται την
αγκαλιά σου
με πάθος ασύλληπτο!
Όμως εσύ δεν πληρώνεις
για τις όποιες αμαρτίες,
δεν συμπληρώνεις το
πέραςμα
του χρόνου
που σκοτεινός αμαυρώνει
την ύπαρξη!
Εσύ κερδίζεσαι με τον
αδηφάγο
αγώνα κατά της ανέχειας,
τον αμείλικτο αγώνα
για την διατήρηση της
υπομονής,
για την διαύγεια της
σωφροσύνης!
Εσύ... εγώ αδελφωμένες
δυνάμεις
Μπορούμε να δωρίσουμε
δώρα ανεκτίμητα:
την σεμνή υπερηφάνεια,
για τον έντιμο αγώνα
την αφύπνιση της μνήμης
των αοράτων εκπροσώπων
του.
Μεγάλο δώρο η τήρηση της
υποταγής
στο καλόν τε κ' αγαθόν!

Και τότε... ΝΑΙ, θα χτυπήσουν
χαρμόсуна οι καμπάνες
και τα χείλη τα πανιασμένα
από τον φόβο
θα ψελλίσουν με αγωνία
ξανά και ξανά:
«Για ποιον γιορτάζουν οι
καμπάνες;»
Και από το σήμαντρο εκείνο
στα υψηλά
ο άνεμος θα αγκαλιάσει με
ορμητήρια την χαρά
την κρουστή ηχώ του θα
σκορπίσει άπλετα
σεντόνι αέναα αιθέριο...
Και ΝΑΙ, θα γνωρίσουν οι ζωντανοί
για ετούτο το θαύμα
που με τον ήχο της κοινοποιεί!
Η καμπάνα... θα μιλήσει κατευθείαν
στην ψυχή τους...
Θα νιώσουν πως ωρίμασε
η έρμη στιγμή
και πως την αγκαλιά μας,
την δική σου... την δική μου,
ενωμένες... θρονιασμένη
η υπέροχη αρμονία
το πολύσημο ΜΕΤΡΟ!

Και ΝΑΙ, θα τολμήσουν
ν' ανοίξουν
την δική τους αγκαλιά
να σφιχτούμε έτσι ενωμένοι
ένα σώμα, μια ψυχή
καλώς ήλθες... ποθητή μας...
Ω! ΕΝΤΕΛΕΧΕΙΑ!

Να για ποιον θα χτυπήσουν
οι καμπάνες
θα τραγουδήσουν με μελιρρύτους
στίχους
για τον άνθρωπο της σύννεσης...
του ΜΕΤΡΟΥ!
Να για ποιον θα τραγουδήσουν
οι καμπάνες!»

Τέλος